

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/68/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110234256
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1110234256.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcov: X/ W.. N. K., I.. XX. XX. XXXX, Z. Q.K. U.. Č.. X, Z., X/ R.. Z. O., I.. XX. XX. XXXX, Z. O. U.. Č.. XXXX/XX, Z., obaja zastúpení advokátkou: JUDr. Iveta Rajtáková, Štúrova ul. č. 20, Košice, proti žalovanému: Národný ústav srdcových a cievnych chorôb, a.s., IČO: 35 971 126, Pod Krásnou hôrkou č. 1, Bratislava, zastúpený advokátkou: JUDr. Marta Srncová, Kocel'ova ul. č. 27, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 15. októbra 2015, č. k. 16C/142/2010 - 559, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcov 1/ a 2/, ktorou sa domáhali uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť im náhradu nemajetkovej ujmy, žalobkyne 1/ vo výške 33.000 eur a žalobcovi 2/ vo výške 20.000 eur, žalobcom 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.350,94 eur k rukám právnej zástupkyne žalovaného do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 722,08 eur k rukám právnej zástupkyne žalobcov 1/ a 2/ do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že žalobcovia 1/ a 2/ nepreukázali, že konaním žalovaného došlo k zásahu do ich práva na ochranu osobnosti tým, že v dôsledku jeho konania, či jeho opomenutia pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti B.. L. K., matke žalobkyne 1/ a sestre žalobcu 2/, došlo k jej úmrtiu. Poukázal na skutočnosť, že každá fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy, keď zásah do práva na ochranu osobnosti je konanie, ktoré smeruje k určitej zmene oproti súčasnému stavu a zásah musí znamenať zmenu súčasného stavu k horšiemu. Uviedol, že neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti je každé konanie či opomenutie, ktoré zasahuje do práv fyzickej osoby chránených zákonom a je v rozpore s povinnosťou zásahu stanovenými právnym poriadkom s tým, že neoprávneným zásahom je zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, pričom dotknutá môže byť akákoľvek zložka osobnosti fyzickej osoby a rešpektovanie súkromného života zahŕňa aj právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, pričom jeho súčasťou je aj rodinný život, ktorý zahŕňa vzťahy medzi blízkymi príbuznými a protiprávne narušenie týchto rodinných vzťahov zo strany iného predstavuje

neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život fyzickej osoby. Poukázal na skutočnosť, že k vzniku občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby musí byť, ako predpoklad zodpovednosti, splnená podmienka existencie zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúceho v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej, ale i morálnej integrite, tento zásah musí byť neoprávnený (protiprávny) a musí existovať príčinná súvislosť medzi zásahom a jeho neoprávnenosťou, keď účelom poskytnutia primeraného zadosťučinenia je poskytnúť fyzickej osobe za neoprávnený zásah do jej osobných práv primerané zadosťučinenie. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že podmienkou, respektíve predpokladom na uplatnenie satisfakčnej žaloby je existencia nemajetkovej ujmy, teda, že k neoprávnenému zásahu došlo a nemajetková ujma už vznikla s tým, že satisfakcie morálnej a satisfakcie majetkovej sa je možné domáhať, keď pre priznanie primeraného zadosťučinenia, finančnej náhrady sa okrem iného vyžaduje vznik nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby predstavujúcej zníženie osobnosti alebo vážnosti v značnej miere a príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom takejto kvalifikovanej ujmy. Uviedol, že primerané zadosťučinenie slúži k vyváženiu a zmierneniu nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla neoprávneným zásahom do práv fyzickej osoby, pričom pri náhrade nemajetkovej ujmy musí byť preukázané, že sú tu okolnosti preukazujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to najmä z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že mal vykonaným dokazovaním preukázané, že ošetrojúci personál žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke B.. L. K. pochybil a zo znaleckého posudku č. 52/2008 zo dňa 25. 11. 2008 vypracovaného Doc. MUDr. Vladimírom Černým, PhD., FCCM predloženého žalobcami 1/ a 2/, ako aj znaleckého posudku znaleckej organizácie forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o. č. 06/2012 zo dňa 05. 01. 2012 vyplýva, že príčinu smrti B.. L. K. nie je možné stanoviť a preto sa nedá určiť, či znalcami uvedené pochybenia žalovaného boli príčinou smrti B.. L. K., pretože príčinu zhoršenia zdravotného stavu nemožno jednoznačne a vyčerpávajúco stanoviť, keďže nebola vykonaná pitva, keď vzťah medzi poskytnutou starostlivosťou a úmrtím pacientky nie je možné vylúčiť, ale v dôsledku absencie pitevného nálezu sa nedá ani kvantifikovať miera pravdepodobnosti. Uviedol, že žalobcami 1/ a 2/ namietané porušenia postupov zamestnancov žalovaného pri poskytovaní liečby B.. L. K. nemožno bez ďalšieho vyhodnotiť ako príčinu jej úmrtia, t. j. ako protiprávne konanie, v dôsledku ktorého došlo k jej úmrtiu, nakoľko pitva, po vykonaní, ktorej by bolo možné stanoviť príčinu smrti pacientky, nebola vykonaná na žiadosť žalobkyne 1/ a to aj napriek odporúčeniu pracovníkov žalovaného s tým, že nesprávne vedenie zdravotnej dokumentácie pacientky zo strany žalovaného vykazuje administratívne nedostatky, ktoré však nie sú v priamej príčinnej súvislosti s jej úmrtím. Poukázal na skutočnosť, že strany sporu poučil o povinnosti preukázať svoje tvrdenia, avšak žalobcovia 1/ a 2/ nepreukázali, že zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu, ktorý by im privodil ujmu na právach chránených ust. § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka a že konaním žalovaného došlo k poškodeniu dnes už nebohej B.. L. K., pretože žalobcami 1/ a 2/ označené konanie pracovníkov žalovaného nemožno považovať za konanie objektívne spôsobilé privodiť bez ďalšieho smrť B.. L. K., keďže v konaní nebolo preukázané, že úmrtie ich blízkej osoby bolo spôsobené výlučne protiprávnym zásahom pracovníkov žalovaného počas ústavnej starostlivosti o menovanú a že jej úmrtie spôsobil žalovaný. Konštatoval, že žalobcovia 1/ a 2/ boli povinní podľa § 79 ods. 1 O. s. p. pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy, ktorých sa dovolávajú, prispieť k dosiahnutiu účelu konania pravdivým a úplným opísaním potrebných skutočností a označením dôkazných prostriedkov podľa § 101 ods. 1 O. s. p., keď vec prejednal v intenciách tvrdení uvádzaných žalobcami 1/ a 2/ v žalobe a v priebehu konania, ktorými odôvodňovali svoj nárok, avšak za stavu, keď nebolo v konaní preukázané, že došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému (protiprávnemu zásahu) do ich práva na rodinný a súkromný život a ani, že zavineným konaním pracovníkom žalovaného došlo k úmrtiu ich rodinného príslušníka, nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi zásahom, jeho neoprávnenosťou a vznikom nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1, § 149 ods. 1 O. s. p. a vecne tým, že úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 1.350,94 eur, ktoré vyčíslil podľa § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. z tarifnej hodnoty 2.000 eur za 13 úkonov právnej služby á 91,29 eur podľa § 13a ods. 1 písm. a), c), d) uvedenej vyhlášky, prevzatie veci a prípravu právneho zastúpenia zo dňa 28. 08. 2010, písomné vyjadrenie vo veci samej - vyjadrenie k návrhu zo dňa 24. 10. 2010, vyjadrenie zo dňa 29. 06. 2012, dňa 03. 01. 2014, dňa 16. 09. 2015, účasť na pojednávaní dňa 09. 07. 2012, dňa 18. 10. 2012, dňa 17. 01. 2013, dňa 13. 01. 2014, dňa 20. 03. 2014, dňa 09. 10. 2014, dňa 11. 12. 2014, dňa 15. 10. 2015, dvoch úkonov právnej služby á 22,82 eur podľa § 13a ods.

4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za účasť na pojednávaní dňa 16. 06. 2014 a dňa 18. 06. 2015, ktoré boli odročené bez prejednávania veci, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky, 2 x 7,21 eur za rok 2010, 3 x 7,63 eur za rok 2012, 1 x 7,81 eur za rok 2013, 6 x 8,04 eur za rok 2014, 3 x 8,39 eur za rok 2015, pričom nepriznal žalovanému náhradu za úkon právnej služby - účasť na pojednávaní dňa 16. 06. 2014 v uplatnenej výške 91,29 eur, nakoľko pojednávanie bolo odročené bez prejednávania veci a ani za úkon právnej služby - účasť na pojednávaní dňa 08. 04. 2013, keďže náhradu trov právneho zastúpenia za tento úkon priznal žalobcom 1/ a 2/ podľa § 147 ods. 1 O. s. p. Priznanie náhrady trov konania žalobcom 1/ a 2/ odôvodnil právne ust. § 147 ods. 1, § 149 ods. 1 O. s. p. a vecne tým, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania vo výške 722,08 eur (každému vo výške 361,04 eur) spočívajúce v trovách právneho zastúpenia za účasť na pojednávaní dňa 08. 04. 2013, ktoré bolo odročené bez prejednávania veci, nakoľko žalovaný nerešpektoval stanovenú lehotu na predloženie listinného dokladu, kópiu záznamu z EKG - Holter, ktorý predložil až po uplynutí ním určenej lehote, štyri dni pred termínom uvedeného pojednávania, čím im spôsobil trovy konania, ktoré by inak nevznikli s tým, že trovy právneho zastúpenia žalobkyne 1/ pozostávali z 1 úkonu právnej služby á 11,41 eur podľa § 10 ods. 8, § 13 ods. 2, § 13a ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (50 % z tarifnej odmeny 22,82 eur) za účasť na pojednávaní dňa 08. 04. 2013, režijný paušál 1 x 7,81 eur, náhrady hotových výdavkov podľa § 15 citovanej vyhlášky za stratu času v sume 156,12 eur (50 % zo sumy 312,24 eur) podľa § 17 ods. 1 cit. vyhlášky za poskytovanie právnych služieb na pojednávaní dňa 08. 04. 2013, cesta na pojednávanie Košice - Bratislava, 6 hodín x 2 = 12 polhodín x 13,01 eur (1/60 z výpočtového základu pre rok 2013) v sume 156,12 eur, cesta z pojednávania Bratislava - Košice 6 hodín x 2 (0,5 hodín) x 13,01 eur (1/60 z výpočtového základu pre rok 2013) v sume 156,12 eur, náhrada cestovného na pojednávanie dňa 08. 04. 2013 v sume 133,73 eur (50 % zo sumy 267,45 eur) podľa § 15 písm. a), § 16 ods. 4 cit. vyhlášky za cestu Košice - Bratislava - Košice osobným motorovým vozidlom Audi A4, EČ: KE 584 GE, pri spotrebe 7,1 litra na 100 km = 7,1 litra x 1,508 eur za 1 l benzínu = 10,7068 : 100 = 0,107068 eur x 922 km = 98,72 eur, opotrebenie vozidla 922 km x 0,183 eur za každý km jazdy = 168,73 eur s 20 % DPH podľa § 18 ods. 3 cit. vyhlášky a trovy právneho zastúpenia žalobcu 2/ pozostávali z 1 úkonu právnej služby á 11,41 eur podľa § 10 ods. 8, § 13 ods. 2, § 13a ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (50 % z tarifnej odmeny 22,82 eur) za účasť na pojednávaní dňa 08. 04. 2013, režijný paušál 1 x 7,81 eur, náhrady hotových výdavkov podľa § 15 cit. vyhlášky za stratu času v sume 156,12 eur (50 % zo sumy 312,24 eur) podľa § 17 ods. 1 cit. vyhlášky za poskytovanie právnych služieb na pojednávaní dňa 08. 04. 2013, cesta na pojednávanie Košice - Bratislava, 6 hodín x 2 = 12 polhodín x 13,01 eur (1/60 z výpočtového základu pre rok 2013) v sume 156,12 eur, cesta z pojednávania Bratislava - Košice 6 hodín x 2 (0,5 hodín) x 13,01 eur (1/60 z výpočtového základu pre rok 2013) v sume 156,12 eur, náhrada cestovného na pojednávanie dňa 08. 04. 2013 v sume 133,73 eur (50 % zo sumy 267,45 eur) podľa § 15 písm. a), § 16 ods. 4 cit. vyhlášky za cestu Košice - Bratislava - Košice osobným motorovým vozidlom F. F., S.: N. XXX Q., pri spotrebe 7,1 litra na 100 km = 7,1 litra x 1,508 eur za 1 l benzínu = 10,7068 : 100 = 0,107068 eur x 922 km = 98,72 eur, opotrebenie vozidla 922 km x 0,183 eur za každý km jazdy = 168,73 eur s 20 % DPH podľa § 18 ods. 3 cit. vyhlášky.

2.

Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia 1/ a 2/ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v ust. § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. (v konaní došlo k vade uvedenej v ustanovení § 221 ods. 1 písm. f/, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), v ust. § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a ust. § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.(rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) a navrhli napadnutý rozsudok zmeniť, žalobe vyhovieť a priznať im náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Vytkli súdu prvej inštancie, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a nezrozumiteľný, pretože z jeho odôvodnenia nie je možné zistiť k akým skutkovým záverom na základe vykonaného dokazovania dospel, okrem konštatovania, že nepreukázali, že došlo k neoprávnenému zásahu do ich práva na ochranu osobnosti v tej časti, ktorá zahŕňa právo na vedenie súkromného a rodinného života. Uviedli, že napadnutý rozsudok nespĺňa ani z formálneho hľadiska požiadavky stanovené v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. na obsahové náležitosti odôvodnenia rozhodnutia a ani z hľadiska účelu a zmyslu tohto zákonného ustanovenia, ktorým je poskytnúť účastníkovi konania odpovede na všetky skutkovo a právne významné otázky pre rozhodnutie vo veci, keď presvedčivosť, zrozumiteľnosť a komplexnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia je jedným z prejavov princípu spravodlivosti súdneho konania v občianskom súdnom konaní. Vytkli prvoinštančnému súdu, že nevysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie,

akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pretože časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorá by zrejme mala zodpovedať zákonnej náležitosti odôvodnenia absentuje, pričom na strane 5 až 13 napadnutého rozhodnutia je zhrnutý obsah vykonaných dôkazov, svedeckých výpovedí, znaleckých posudkov, listinných dôkazov (aj keď obsah niektorých z nich nezodpovedá skutočnému zmyslu, či obsahu dôkazu) bez toho, aby bolo možné identifikovať, ktoré konkrétne skutočnosti, z ktorých dôkazov vyvodil, pričom nie je možné zistiť, z ktorých konkrétnych dôkazov vyvodil aké skutkové zistenie a tento nedostatok hodnotiacej činnosti súdu a sprístupnenia jej výsledkov je o to zásadnejší, že medzi dôkazmi, resp. skutočnosťami, ktoré z nich vyplývajú sú v nejednom prípade rozpory, ako je to v prípade údajov uvádzaných v zdravotnej dokumentácii vedenej zdravotníckymi pracovníkmi žalovaného a výpoveďami tých istých zdravotníckych pracovníkov v predmetnom konaní. Namietli, že súd prvej inštancie v žiadnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku neuviedol, či svoje skutkové závery o poskytovaní zdravotnej starostlivosti nebohej B.. L. K. vyvodil zo záznamov obsiahnutých v zdravotnej dokumentácii pacientky, alebo z výpovedí osôb, ktoré mali priebeh poskytovania zdravotnej starostlivosti pacientke do zdravotnej dokumentácie zaznamenávať a taktiež, ktorej časti, ktorých svedeckých výpovedí uveril a ktorým nie, keďže medzi výpoveďami zdravotníckych pracovníkov, ktorí sa mali podieľať na poskytovaní zdravotnej starostlivosti nebohej B.. L. K. boli rozpory týkajúce sa zdravotného stavu tejto pacientky, ako aj priebehu poskytovania zdravotnej starostlivosti, ktoré vylučovali možnosť, aby súd vyvodil svoje závery významné pre rozhodnutie zo všetkých týchto dôkazov. Uviedli, že právne posúdenie súdu prvej inštancie sa obmedzilo iba na citovanie ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, všeobecnú úvahu, čo by mohlo predstavovať protiprávne narušenie práva na vedenie rodinného a súkromného života a záver, že nebolo preukázané, že zavineným konaním pracovníkov žalovaného došlo k úmrtiu ich rodinného príslušníka nie je zdôvodnené a vysvetlené, či za predpoklad zodpovednosti žalovaného za neoprávnený zásah do ich súkromného a rodinného života považoval preukázanie priamej príčinnej súvislosti medzi konaním, či nekonaním zdravotníckych pracovníkov žalovaného a smrťou B.. L. K. a prečo za neoprávnený zásah považoval len prípadné zavinenie smrti B.. L. K. a nie aj neposkytnutie zdravotnej starostlivosti spôsobom ustanoveným zákonom. Nestotožnili sa s argumentáciou súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, že príčina smrti pacientky nebola stanovená, keď súčasťou príloh k žalobe bol aj List o prehliadke mŕtveho, vyhotoveného W. B. W., prehliadajúcim lekárom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, tzn. listinou, ktorá bola vydaná právnickou osobou, ktorej sa v oblasti verejnej správy zverilo vykonávanie dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti, pričom obsah verejnej listiny sa považuje za pravdivý až do preukázania opaku. Uviedli, že List o prehliadke mŕtveho a štatistické hlásenie o úmrtí je listinou, ktorá preukazuje smrť pacientky, jej čas a jej príčinu, ktorú by bolo možné spochybniť len dôkazom opaku a pokiaľ takýto dôkaz nebol v konaní vykonaný podľa ust. § 133 a § 134 O. s. p., nemohol prvoinštančný súd konštatovať, že nie je možné bez ďalšieho zistiť príčinu smrti pacientky s tým, že ak k takémuto záveru dospel, nerešpektoval tým citované zákonné ustanovenia, ktoré obmedzujú jeho voľnosť hodnotenia dôkazov vo vzťahu k obsahu verejných listín. Poukázali na skutočnosť, že listina vydaná Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a ním povereným lekárom konštatovala ako príčinu smrti B.. L. K. akútny reinfarkt, z dôvodu ktorého by súd prvej inštancie mohol dôjsť k inému záveru o príčine smrti pacientky alebo k záveru o tom, že príčina smrti pacientky nebola určená len v tom prípade, ak by príčina smrti uvedená v Liste o prehliadke mŕtveho a štatistickom hlásení o úmrtí bola vyvrátená nesporne a nepochybne inými vykonanými dôkazmi, avšak žiaden dôkaz, ktorý by akútny reinfarkt ako priamu príčinu smrti pacientky vyracal, v konaní predložený nebol. Nestotožnili sa ani s argumentáciou súdu prvej inštancie, že pitva B.. L. K. nebola vykonaná na žiadosť žalobkyne 1/ z dôvodu, že zo zákona č. 576/2004 Z. z. vyplývajú podmienky ako možno pitvu vykonať a v akých prípadoch, keď o nariadení pitvy rozhoduje výlučne Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a v posudzovanej veci pitva B.. L. K. nebola vykonaná z dôvodu, že neboli splnené zákonné podmienky pre jej nariadenie, ako to potvrdil aj svedok W. B. W., ktorý zároveň objasnil spôsob, akým sa vyplní List o prehliadke mŕtveho a štatistické hlásenie o úmrtí a akú časť vyplní zdravotnícke zariadenie a v akom rozsahu. Vytkli súdu prvej inštancie jeho konštatovanie, že nebola určená príčina smrti nebohej B.. L. K. z dôvodu nevykonania pitvy na žiadosť žalobkyne 1/, nakoľko táto skutočnosť nevyplýva zo žiadneho konkrétneho dôkazu, avšak práve dôkazy, na ktoré poukázali s prihladením na ich obsah a formálnu povahu jednoznačne preukázali, že príčinou smrti bol akútny reinfarkt a táto príčina smrti vyplynula aj zo zdravotnej dokumentácie nebohej pacientky a ako choroba, stav, ktorá priamo privodila smrť, bola do listiny o prehliadke mŕtveho a štatistickom hlásení o úmrtí zaznamenaná, vpísaná poskytovateľom zdravotnej starostlivosti a nevykonaním pitvy využívajúc pôsobnosť, ktorá naň bola prenesená v oblasti výkonu verejnej správy Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ako aj opatrením uvedenej listiny podpisom a otláčkom pečiatky úradom povereného lekára, ktorý potvrdil chorobu, ktorá priamo privodila smrť pacientky. Žalobcovia 1/ a 2/ v dôvodoch svojho odvolania poukázali

na skutočnosť, že zo znaleckého posudku doc. MUDr. Vladimíra Černého, PhD., FCCM zo dňa 25. 11. 2008 vyplýva, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá pacientke správne a bolo v možnostiach ošetrojúceho lekára rozpoznať zhoršenie stavu a začať s postupom, ktorý by vylúčil predovšetkým novú akútnu ischémiu myokardu, pre ktorú svedčila tachykardia, zmeny na EKG a „dušnosť“ a aj keď znalec uviedol, že absencia pitevného nálezu znemožňuje kvantifikovať mieru pravdepodobnosti vzťahu medzi poskytnutou starostlivosťou a úmrtím pacientky, priebeh choroby od vzniku ťažkostí pacientky dňa 17. 09. 2007 o 19,?? (doslovný prepis z odvolania, pozn. odvolacieho súdu) do doby exitu svedčí s vysokou pravdepodobnosťou pre rozvoj koronárnej ischémie, ktorá vyústila do zlyhania srdca z čoho je zrejmé, že príčinou smrti B.. L. K. nebol akútny infarkt. Uviedli, že podľa znaleckého posudku znaleckej organizácie forensic.sk, príčinou smrti bol najpravdepodobnejšie infarkt (opakovaný infarkt srdcového svalu), resp. malígna arytmia (život ohrozujúca porucha srdcového rytmu) na podklade výraznej ischémie myokardu (nedokrvenie srdcového svalu). Spochybnili dôkaz predložený žalovaným na pojednávaní dňa 17. 01. 2013, týkajúci sa EKG Holter záznamu zo dňa 17. 09. 2007 a 18. 09. 2007 B.. L. K. z dôvodu, že bol predložený po viac ako 5 rokov od žiadosti žalobkyne 1/ o nahliadnutie do zdravotnej dokumentácie svojej matky, pričom svedkyňa W.. V. K. uviedla, že záznam z Holter vyšetrenia sa nachádza v archíve v písomnej podobe, ako aj samotný EKG 24 hodinový nález, ktorý ona sama vyhodnocovala, zabudla ho v stole a až neskôr ho založila do zdravotnej dokumentácie, z dôvodu ktorého ho nemala k dispozícii znalecká organizácia forensic.sk pri vypracovaní znaleckého posudku, ale vychádzala z chorobopisu, týkajúceho sa hospitalizácie B.. L. K., F. prvoinštančný súd na tento dôkaz pri rozhodnutí o zamietnutí ich žaloby prihliadol, a v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, či obsah tohto záznamu mal na jeho rozhodnutie vplyv alebo nemal. Poukázali na skutočnosť, že žalovaný sa v konaní bránil tým, že svoje povinnosti neporušil, žiadal vypočuť nezávislého špecialistu, kardiológa, ale uvedený záznam, ako dôkaz nepredložil ani v trestnom konaní, v ktorom dvaja jeho pracovníci boli v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti B.. L. K. trestne stíhaní, z dôvodu ktorého bolo jeho správanie počas konania nelogické a vyvolalo zásadné pochybnosti o vzťahu predloženého záznamu a jeho analýze k reálnym výsledkom Holter vyšetrenia B.. L. K. v dňoch 17. 09. 2007 a 18. 09. 2007, z dôvodu ktorého tento dôkaz nemohol byť spôsobilý poskytnúť žiadne relevantné skutočnosti, ktoré mohli mať význam pre rozhodnutie, pretože neposkytuje žiadny obraz o srdcovej činnosti B.. L. K. pred jej smrťou, takéto skutočnosti neobsahoval EKG záznam natočený dňa 16. 10. 2007, mesiac po smrti pacientky, tvoriaci súčasť „jej“ zdravotnej dokumentácie. Žalobcovia 1/ a 2/ vo svojom odvolaní uviedli, že vo svedeckých výpovediach zdravotníckych pracovníkov žalovaného a ním vedenej zdravotnej dokumentácie boli rozpory, z ktorých nebolo možné ustáliť žiaden skutkový dej tak, aby bolo možné založiť na týchto dôkazoch záver prvoinštančného súdu o tom, že B.. L. K. nezomrela na akútny infarkt, keď podpis a otláčok pečiatky svedkyne W.. V. J. nachádzajú sa na Liste o prehliadke mŕtveho, v ktorej je uvedená príčina smrti podľa klinického nálezu a štvormiestnej značky, ktorá ale nevedela uviesť, či listinu o prehliadke mŕtveho vypisovala ona z čoho vyplýva, že v konaní nebol predložený žiaden dôkaz preukazujúci, že uvedenú listinu namiesto svedkyne vypíňal niekto iný a že choroba (stav), ktorý priamo priviedol smrť - akútny infarkt, nebol vyplnený správne, tzn. nezodpovedajúci okolnostiam úmrtia pacientky. Poukázali na skutočnosť, že Doc. MUDr. Vladimír Černý, PhD., FCCM svoje závery uvedené v znaleckom posudku založil najmä na zisteníach, že podanie methylergometrínu mohlo vyvolať ischémiu myokardu, žalovaný podcenil zhoršenie klinického stavu pacientky, ktorá udávala pocit ťažkého dýchania dňa 17. 09. 2007 okolo 19,00 hodiny, pričom s ohľadom na anamnézu pacientky, subjektívne ťažkosti a zjavnú progresiu elevácie ST úseku na EKG 17. 09. 2007 o 19,54,26 hod. v porovnaní so záznamom 10,07,52 hod. považoval diagnostický a liečebný postup za nedostatočný a nesprávny, keď na vylúčenie recidívy ischémie mali byť vykonané všetky úkony a pacientka mala byť kontinuálne monitorovaná s tým, že chýba vyhodnotenie nálezu na EKG zo dňa 17. 09. 2007 lekárom a zároveň vyhodnotenie ordinovaných kardiomarkerov v čase, keď pacientka udávala ťažkosti, chýba vyhodnotenie výsledkov krvných plynov, ktoré svedčia pre hypoxiu, nie je adekvátna liečebná reakcia na hypoxiu u pacientky s vysokým rizikom ischémie myokardu, pričom u pacientky bolo možné rozpoznať závažné zhoršenie zdravotného stavu. Uviedli, že v znaleckom posudku znaleckej organizácie forensic.sk, na otázku, či bola porušená dôležitá povinnosť zdravotníckeho personálu, vyplývajúca z § 79 a § 80 zákona č. 578/2004 Z. z. sa uvádza, že preklad pacientky dňa 16. 09. 2007 z kontinuálne monitorovaného lôžka Oddelenia koronárnej starostlivosti na nemonitorované lôžko Kliniky srdcovej chirurgie bol predčasný a neindikovaný, nakoľko u pacientky boli dňa 15. 09. 2007 opakovane zaznamenávané závažné poruchy srdcového rytmu, ktoré si vyžadovali kontinuálne monitorovanie EKG, ktoré umožní rozpoznať stav vyžadujúci zásah na záchranu života a tento postup nie je možné považovať za postup v súlade so zásadami správnej liečby, chýba vyhodnotenie EKG záznamu zo dňa 17. 09. 2007 o 19,24,56 hod., na ktorom je prítomná dynamika vývoja oproti predchádzajúcemu záznamu vývoja zo dňa 17. 09. 2007

o 10,07,52 hod. v zmysle zvýraznenia elevácií segmentu ST vo zvodoch II, III a VF a vzniku nových depresí segmentu ST vo zvode avL, pričom táto zmena v EKG zázname vyvoláva podozrenie na možnosť opätovného infarktu srdcového svalu, resp. zvýraznenie ischémie srdcového svalu a takýto postup je proti zásadám správnej liečby, absencia kontinuálneho monitorovania EKG a vylúčenia recidívy závažnej ischémie, ktoré sa nerealizovali dňa 17. 09. 2007 ani o 19,15 hod., ani pri recidíve ťažkostí o 23,55 hod., takýto postup zhodnotili v rozpore so zásadami správnej liečby, chýba vyhodnotenie a špecifikácia ordinovaných kardiomarkerov, podanie methylergometrínu, ktorý u pacientky s ochorením srdca je podľa súhrnu charakteristických vlastností uvedeného lieku kontraindikovaný. Vytkli súdu prvej inštancie, že v napadnutom rozsudku iba konštatoval, že zo strany pracovníkov žalovaného došlo k určitým pochybeniam, ale nevyvodil z tohto žiadne závery v podobe zodpovednosti žalovaného za neposkytnutie správnej liečby pacientke, pričom tento jeho záver je v rozpore s označenými dôkazmi a ich citovanými časťami, ktoré poukazujú na závažné pochybenia v poskytovaní zdravotnej starostlivosti zo strany žalovaného s tým, že k rozsahu a obsahu poskytovania zdravotnej starostlivosti B.. L. K. zdravotníckymi pracovníkmi žalovaného neboli vykonané žiadne dôkazy, ktoré by vyvracali argumenty uvedené v oboch znaleckých posudkoch a ani nebol nijakým spôsobom vyvrátený záver o tom, že preklad pacientky z monitorovaného lôžka na nemonitorované pri pretrvávajúcej ťažkostiach nebol postupom, ktorý znemožnil, či prinajmenšom skomplikoval detekovanie zhoršenia zdravotného stavu, vyžadujúceho život zachraňujúci zásah. Namietli, že nebolo ani vyvrátené konštatovanie uvedené v znaleckých posudkoch o tom, že nevyhodnotenie EKG zo dňa 17. 09. 2007 o 19,24,56 hod. znemožnilo rozpoznať existenciu vysokého stupňa podozrenia na možnosť opätovného infarktu, či nedokrvnenia srdcového svalu, a že tento stav si vyžadoval kontinuálne monitorovanie s cieľom vylúčiť recidívu závažnej ischémie, že chýba vyhodnotenie a špecifikácia ordinovaných kardiomarkerov, a preto nie je možné na nich prenášať dôkazné bremeno, spočívajúce v preukázaní hypotetického vývoja, ku ktorému by došlo, ak by bola zdravotná starostlivosť poskytnutá správne, pretože takýto postup by v konečnom dôsledku viedol k tomu, že právo na poskytnutie zdravotnej starostlivosti spôsobom zodpovedajúcim zákonu, ktorému na druhej strane zodpovedá povinnosť poskytovateľa zdravotnej starostlivosti poskytovať túto starostlivosť správne a zdravotníckych pracovníkov vykonávať zdravotnícke povolanie odborne v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 80 ods. 1 písm. d/ zákona č. 578/2004 Z. z.), by bolo prakticky nevyhľaditeľné. Žalobcovia 1/ a 2/ vo svojom odvolaní ďalej uviedli, že právo na ochranu osobnosti, ktoré zahŕňa právo na vedenie súkromného a rodinného života tak, ako sa ho domáhajú, je jedným z aspektov práva na život osoby, vo vzťahu ku ktorej nebola zdravotná starostlivosť poskytnutá správne a ktorej úmrtím prišli o možnosť udržiavať s ňou blízke rodinné vzťahy, ktoré tvorili podstatnú časť ich osobného života.

3.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/ a 2/ uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť, nakoľko prvoinštančný súd správne právne posúdil všetky rozhodné skutočnosti, z ktorých žalobcovia 1/ a 2/ vo svojej satisfakčnej žalobe vyvodzujú tvrdené nároky, vrátane dôkazov vykonaných v priebehu konania a vyvodil z nich správne závery podľa právnych noriem, ktoré na súdom zistený skutkový stav dopadajú, pričom odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku je v súlade so zákonnou úpravou ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Nesúhlasil s tvrdením žalobcov 1/ a 2/, že neoprávnenne zasiahol do ich osobnostných práv viesť primeraný súkromný život tým, že priviedol úmrtie im blízkej osobe, B.. L. K. (ďalej len "pacientky") nesprávnym poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Poukázal na skutočnosť, že prvoinštančný súd umožnil procesným stranám vykonávať všetky svoje procesné práva, označiť dôkazné prostriedky na preukázanie tvrdených skutočností, dokladať do súdneho spisu dôkazy na obranu svojich práv a taktiež právo vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, ktoré na pojednávaní vykonal, keď bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno sa v priebehu konania prenieslo aj na jeho stranu, pričom v rámci princípu rovnosti strán bola daná možnosť obom procesným stranám predniesť svoje dôkazné prostriedky a uviesť pripomienky k dôkazom, ktoré považujú za významné. Uviedol, že nevidí právne relevantnú súvislosť dovolávania sa verejných listín v obsahu odvolania vo väzbe na skúmanie podmienok vzniku občianskoprávnej sankcie zo zodpovednosti za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do práv na ochranu osobnosti (súkromia) žalobcov 1/ a 2/, t. j. existenciu zásahu, protiprávny charakter tohto zásahu a existenciu príčinnej súvislosti medzi zásahom a protiprávnosťou. Poukázal na skutočnosť, že zákon č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti a službách súvisiacich so zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov upravuje úkony zdravotníckeho zariadenia pri úmrtí pacienta v zdravotníckom zariadení, pričom List o prehliadke mŕtveho tela pre štatistické účely vyhotovuje patológ Úradu pre

dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, keď svedok W.. B. W., ako prehliadajúci lekár do Listu o prehliadke mŕtveho a štatistického hlásenia uviedol ako príčinu smrti B.. L. K. "akútny infarkt" a že si rodina jej pitvu neželala a toto tvrdenie preukázal Žiadosťou o nevykonanie patologicko - anatomickej pitvy, ktoré vlastnými slovami odôvodnila písomne žalobkyňa 1/, ktorá túto žiadosť aj podpísala, aj napriek poučeniu, že pitvu je nutné vykonať najmä vtedy, ak je potrebné určiť, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá správne. Uviedol, že bez pitevného nálezu je príčina smrti B.. L. K. napísaná v prepúšťacej správe, alebo v Liste o prehliadke mŕtveho tela, len pravdepodobnou možnosťou, bez zreteľa na to, či je alebo nie je List o prehliadke mŕtveho verejnou listinou a žalobkyňa 1/ vedome, s odbornou znalosťou lekára, anesteziológa, sama zabránila vykonať najdôležitejší forenzný dôkaz o skutočnej príčine náhleho úmrtia svojej matky, B.. L. K. v zdravotníckom zariadení. K znaleckému posudku č. 06/2012 zo dňa 05. 01. 2012, vyhotoveného znaleckou organizáciou forensic.sk, s.r.o., pre účely obvinenia fyzických osôb v trestnom konaní uviedol, že sa k tomuto posudku písomne vyjadril dňa 29. 03. 2012 a svedecké výpovede znalcov neviesli nové právne významné skutočnosti k podstate veci, o celkovom zdravotnom stave zomrelej pacientky vedomosť nemali, keď uvedený znalecký posudok bol vyhotovený na podkladoch získaných od žalobkyne 1/ a znalecká organizácia ho nepožiadala o sprístupnenie kompletnej zdravotnej dokumentácie B.. L. K.. Namietol, že znalecký posudok č. 52 zo dňa 25. 11. 2008 vyhotovený MUDr. Vladimírom Černým, anesteziológom na žiadosť žalobkyne 1/ bol vyhotovený na základe neúplnej znalosti postupu lekárov zdravotníckeho zariadenia a údajov vzťahujúcich sa k posudzovaniu vrátane dôkazu, ktorý bol do súdneho spisu založený až v priebehu súdneho konania, pričom úvahy znalca sú založené na absentovaní komplexného poznania zdravotného stavu posudzovanej osoby, keď poukázal na podanie lieku methyletergometrinu, ktorý sa podáva na zmiernenie krvácania, ktorým pacientka neliečene trpela viac ako pol roka, liek patrí do indikačnej skupiny "uterotonikum" a môže pôsobiť na zúženie ciev, alebo zvýšenie krvného tlaku, pričom tento liek podávala pacientke jej ošetrojúca lekárka, W.. V. K. o 11,00 hod. dňa 17. 09. 2007 s vedomím, že účinky lieku odznievajú po 2 - 4 hodinách a keďže sa nežiaduce účinky neprejavili, liek pacientke nebol opakovane podaný s tým, že znalec v závere svojho posudku uviedol, že bez pitevného nálezu nie je možné ani kvantifikovať mieru pravdepodobnosti medzi poskytovaním zdravotnej starostlivosti a úmrtím pacientky. Poukázal na skutočnosť, že jeho zamestnanci (lekári a ošetrojúci personál) uviedli skutočnosti, ktoré si zachovali v pamäti po siedmich rokoch od úmrtia pacientky a pamätali si na ňu najmä preto, že bola blízkou príbuznou ich kolegyne W.. V. K., ktorá bola zároveň ošetrojúcou lekárkou pacientky na lôžkovom oddelení srdcovej chirurgie ústavu a smutná udalosť náhleho úmrtia pacientky dňa 18. 09. 2007 rezonovala v celom kolektíve oddelenia, pričom z ich výpovedí nebolo preukázané podozrenie žalobcov 1/ a 2/ o tom, že by pacientke nevenovali náležitú lekársku a ošetrovateľskú starostlivosť počas jej umiestnenia na lôžkovom oddelení srdcovej chirurgie. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/ a 2/ uviedol, že monitorovací prístroj EKG Holter bol napojený na telo zomrelej B.. L.G. K. od 17. 09. 2007 od 11,13 hod. až do jej úmrtia dňa 18. 09. 2007, pričom ani jeden znalec tento záznam k dispozícii nemal pri vyhotovení posudku, aj keď žalobkyňa 1/ o ňom vedomosť mala, pretože bola pri lôžku pacientky v čase jeho nasadenia a tento prístroj je na tele viditeľný. Poukázal na skutočnosť, že svedok W.. L. X. (E. E. T. J..sk M..L..T..) uviedol, že uvedeným prístrojom je na 24 hodinové a viac hodinové meranie krivky EKG, t. j. trvalé kontinuálne sledovanie srdcovej aktivity počas uvedeného časového obdobia a indikáciou tohto vyšetrenia je presná vedomosť o dlhodobej aktivite srdca, najmä porúch rytmu, ischémie, alebo iných väd srdca, pričom úplný počítačový záznam EKG Holter bol po smrti pacientky archivovaný v elektronickej podobe do roku 2012, ale o jeho analýzu nebol prejavovaný záujem a tento záznam bol ako listinný dôkaz na výslovnú žiadosť žalobcov 1/ a 2/ dňa 08. 04. 2013 založený do súdneho spisu vo forme výpisu zo zdravotnej dokumentácie s odborným popisom a grafickým znázornením monitorovania srdečného rytmu pacientky až do jej úmrtia dňa 18. 09. 2007. Uviedol, že z uvedeného záznamu bolo zistené, že u pacientky došlo k náhlemu zrúteniu hemodynamiky v ranných hodinách dňa 18. 09. 2007, počnúc od 06,26 hod., avšak žalobcovia 1/ a 2/ tento dôkaz spochybnili a v prípade, ak mali námietky k dobe napojenia tohto prístroja až do jeho odpojenia, mohli požiadať počas roka 2013 po získaní analýzy EKG Holter záznamu o jeho vysvetlenie až do skončenia dokazovania v roku 2015. Poukázal na skutočnosť, že podľa zdravotnej dokumentácie B.. L. K. z ambulancie jej praktického lekára, bola nebohá na vlastnú žiadosť vyradená z ambulantnej zdravotnej starostlivosti svojho zmluvného lekára od 01. 01. 2004 a až do svojej smrti dňa 18. 09. 2007 žiadneho iného všeobecného lekára nenavštevovala napriek tomu, že trpela 22 rokov vysokým krvným tlakom a vážnym srdcovo-cievnyim ochorením, bez kontinuálnych ambulantných odborných vyšetrení užívala lieky, ordinované ešte v roku 2003 zmluvnou praktickou lekárkou a lieky určené na lekársky predpis jej boli predpisované pravidelne neznámou osobou, bez odborných lekárskeho vyšetrení, z dôvodu ktorého je možné sa domnievať, že žalobkyňa 1/ musela mať vedomosť o dlhodobom pretrvávajúcom vážnom

zdravotnom stave svojej matky a bolo na nej, aby sa ako dcéra a kvalifikovaná lekárka zaujímala o jej pravidelnú liečbu a sledovanie vývoja zdravotného stavu.

4.

Žalobcovia 1/ a 2/, ktorým bolo vyjadrenie žalovaného k ich odvolaniu doručené dňa 26. 02. 2016, sa k nemu nevyjadrili.

5.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 378 ods. 1 C. s. p. a rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. marca 2017 podľa § 219 ods. 3 C. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli právni zástupcovia strán sporu upovedomení zákonným spôsobom.

6.

Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, účinný do 30. 06. 2016) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

7.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadnuc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým žalobu žalobcov 1/ a 2/ zamietol.

9.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. (Občiansky súdny poriadok, účinný v čase rozhodovania súdu prvej inštancie napadnutým rozsudkom) dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil

skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu. Okolnosti namietané žalobcami 1/ a 2/ v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

10.

K tvrdeniu žalobcov 1/ a 2/, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

11.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu osobnosti, najmä života, zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti ako i súkromia, svojho mena, prejavov osobnej povahy.

12.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že právo na ochranu osobnosti predstavuje inštitút, v rámci ktorého sú nedielne chránené jednotlivé čiastkové práva zabezpečujúce občianskoprávnu ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Základnou funkciou ochrany práva na osobné súkromie je zabezpečiť nedotknuteľnosť súkromnej sféry fyzickej osoby. Súkromie ale nemožno zužovať len na obydlie, ktoré je chránené čl. 21 Ústavy Slovenskej republiky, ale toto právo spočíva najmä v ochrane vnútornej intímnej sféry fyzickej osoby vytvárajúcej súkromnú sféru jej života. Do tejto oblasti patrí okruh minulých a prítomných prežitkov a zážitkov fyzickej osoby, jej súkromná komunikácia vrátane korešpondencie a iných kontaktov, oblasť intímneho života a ochrany obydlija fyzickej osoby. Súčasťou súkromného života je aj rodinný život zahŕňajúci aj vzťahy medzi blízkymi príbuznými, keď k rodinnému životu patria nielen sociálne a morálne vzťahy, ale tiež záujmy materiálnej povahy (vyživovacia povinnosť). K neoprávnenému zásahu do tohto nemajetkového práva dochádza nielen zásahmi do rodinného života jednotlivca, ale privodením nenapraviteľnej ujmy niektorému z členov rodiny a súdna prax považuje za zásah do súkromia aj spôsobenie smrti niektorej z blízkych osôb.

13.

Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi tvrdeným protiprávnym konaním žalovaného a vznikom ujmy žalobcom 1/ a 2/ na ich súkromnom a rodinnom živote, nakoľko napriek tomu, že v konaní nebolo sporným, že ošetrojúci personál žalovaného pochybil pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke B. L. K., matke žalobkyne 1/ a sestre žalobcu 2/, keď zo záverov znaleckého posudku č. 52/2008 zo dňa 25. 11. 2008 vypracovaného znalcom Doc. MUDr. Vladimírom Černým, PhD., FCCM (predloženého žalobcami 1/ a 2/) vyplýva, že vzťah medzi poskytnutou starostlivosťou a úmrtím pacientky sa vylúčiť nedá, avšak vzhľadom na absenciu pitevného nálezu nie je možné príčinu zhoršenia jej zdravotného stavu jednoznačne a vyčerpávajúco stanoviť a nevykonanie pitvy zároveň znemožňuje kvantifikovať mieru pravdepodobnosti medzi poskytovaním zdravotnej starostlivosti úmrtím a zo znaleckého posudku č. 6/2012 zo dňa 05. 01. 2012 vypracovaného znaleckou organizáciou forensic.sk (vypracovaného v

rámci trestného konania vo veci trestného stíhania pracovníkov žalovaného W.. B. O. F. W.. O. K. pre prečin usmrtienia, keďže svojim konaním mali spôsobiť smrť B.. L. K. porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z ich zamestnania, ktoré bolo uznesením zo dňa 24. 09. 2012, č. ČVS: ORP - 567/1 - OVK - B3 - 2010 zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 9 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku z dôvodu premlčania) je zrejmé, že príčinu smrti B.. L. K. nebolo možné jednoznačne stanoviť, keďže nebola nariadená pitva, ktorá ani z medicínskeho hľadiska nevyhnutná nebola s tým, že z priebehu klinického ochorenia a dostupných zdravotných záznamov (najmä vývoja zmien na EKG) je možné opodstatnene predpokladať, že príčinou zhoršenia zdravotného stavu bola komplikácia základného ochorenia, t. j. infarktu srdcového svalu, prípadne reinfarkt.

14.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

15.

Z dikcie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že peňažné zadostučinenie môže priznať len súd svojim rozhodnutím v tom prípade, ak sú splnené dve kumulatívne podmienky, morálne zadostučinenie nie je v konkrétnom prípade postačujúce a neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere, pričom postihnutej osobe je možné priznať peňažné zadostučinenie za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnostného práva na súkromný život v dôsledku smrti blízkej osoby. Zavinená smrť blízkej osoby môže vzhľadom k vzájomným úzkym a pevným sociálnym, morálnym a citovým a kultúrnym väzbám predstavovať natoľko vážnu materiálnu ujmu pre rozvíjanie a naplňovanie osobnosti postihnutej fyzickej osoby, že môže byť kvalifikovaná ako ujma znižujúca jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Ak došlo k neoprávnenému zásahu do cti a dôstojnosti fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť ujmu, dotknutá osoba môže uplatniť právne prostriedky ochrany. Pokiaľ došlo k neoprávnenému zásahu do uvedených osobnostných práv, má fyzická osoba dotknutá zásahom právo domáhať sa na súde, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, odstránili sa následky neoprávnených zásahov, a bolo jej poskytnuté primerané zadostučinenie. Podaním žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sleduje fyzická osoba priznanie materiálnej satisfakcie a pred jej podaním nie je nevyhnutné uplatniť právo na poskytnutie morálnej satisfakcie. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t. j. materiálnej satisfakcie) je vždy, v závislosti na individuálnych okolnostiach konkrétneho prípadu, existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za značnú ujmu.

16.

Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcov 1/ a 2/ v podanom odvolaní, resp. v priebehu celého prvoinštančného konania, že žalovaný spôsobil smrť im blízkej osoby B.. L. K. tým, že jej neposkytol riadnu zdravotnú starostlivosť vyplývajúcu mu zo zákona a nevykonal dostupné liečebné postupy smerujúce k záchrane jej života, keď predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je bezpečné preukázanie, že došlo k protiprávnemu zásahu do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby, konkrétne do práva na súkromie a rodinný život, avšak v danom spore nebolo preukázané, že k smrti pacientky B.. L.G. K. došlo porušením právnej povinnosti žalovaného, pretože bez vykonania pitvy, ktorú odmietla žalobkyňa 1/ sa nedala jednoznačne určiť príčina jej smrti, tzn. nebolo možné zistiť, či konanie zamestnancov žalovaného bolo spôsobilé privodiť pacientke smrť, pričom bolo potrebné prihliadnuť aj na to, že uvedená pacientka mala pred hospitalizáciou u žalovaného dlhodobé zdravotné problémy (vysoký krvný tlak, srdcovo - cievne ochorenie) z čoho vyplýva, že žalovaný nezasiahol protiprávne do súkromného a rodinného života žalobcov 1/ a 2/ napriek tomu, že smrťou im blízkej osoby došlo k nenávratnej deštrukcii ich vzájomných väzieb, avšak v prípade úmrtia takejto osoby dochádza vždy k zásahu do súkromného a rodinného života.

17.

V posudzovanej veci žalobkyňa 1/ odôvodňovala svoj nárok na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 33.000 eur žalovaným tým, že mala s matkou veľmi dobrý vzťah, boli v dennodennom kontakte, jej smrťou sa zmenil celý jej život a uvedenú sumu si uplatnila ako náhradu za stratu času, ktorý vynaložila na tento prípad, ktorý by využila inak, ak by jej matka žila a žalobca 2/ žiadal o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur od žalovaného z dôvodu, že so sestrou boli od malička spoločne vychovávaný, mali blízke vzťahy, ktoré sa umocnili po jej rozvode, keď po smrti jeho manželky sa ich putá ešte viac upevnili, ona bola hlavou rodiny, s jej smrťou sa doteraz nevyrovnal a jej odchod za nevyjasnených okolností jeho utrpenie umocňuje.

18.

Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že v posudzovanej veci nedošlo k takému neoprávnenému zásahu do súkromia žalobcov chráneného § 11 Občianskeho zákonníka, ktorého súčasťou je i rodinný život, keď síce z objektívneho pohľadu je strata jedného z členov tohto rodinného spoločenstva celkom neodčiniteľnou ujmov, ktorá postihuje jeho zostávajúcich členov, t. j. smrťou matky žalobkyne 1/ a sestry žalobcu 2/ došlo síce k narušeniu celistvosti ich rodiny, avšak na druhej strane nepreukázali, že jej smrťou došlo k takej závažnej ujme, ktorá by odôvodňovala priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka), keď odvolací súd považuje zároveň za nutné uviesť, že žalobcovia 1/ a 2/ s B.. L. K. v spoločnej domácnosti nežili, neboli na ňu odkázaní výživou s tým, že ani tvrdenie žalobkyne 1/, že smrťou matky sa jej zásadne zmenil súkromný a rodinný život, ktorý už nebude mať takú podobu, ako pred jej úmrtím a žalobcu 2/, že mal so sestrou veľmi intenzívny citový vzťah, pomáhali si a podporovali sa, nie sú relevantné na preukázanie mimoriadnosti zásahu do ich osobnostných práv.

19.

Podľa § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

20.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, z dôvodu ktorého sa odvolací súd obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku a tento rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

21.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalovanému úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).